

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A HOLLÓFIÚK-SOROZAT

III. KÖTETE

**BLUE
LILY,
LILY
BLUE**

Kék lilium

*fine
selection*

MAGGIE STIEFVATER

M A G G I E S T I E F V A T E R

BLUE
LILY,
LILY
BLUE

K é k l i l i o m

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Laurának, a fehér lovagok egyikének

*A világ teremtése előtti,
régi arcomat keresem.*

WILLIAM BUTLER YEATS:
Before the World Was Made

Legyünk hálásak a tükörnek, hogy csak a külsőnket mutatja.

SAMUEL BUTLER: Erewhon

ODAFENT

PERSEPHONE A KOPÁR HEGYTETŐN ÁLLT, csontfehér ruhája redőkbe gyűrődve csapkodott a lába körül, platinaszőke fürtjei bodros felhőként lebegtek a háta mögött. Áttetsző, testetlen alakját mintha hirtelen fuvallat sodorta volna a sziklák közé, hogy aztán az egyik oromra biggyessze. Idefent, ahol egyetlen fa sem állta útját, a szél orkánként tombolt. Az alant elterülő világ legszebb őszi pompájában ragyogott.

Adam Parrish Persephone mellett állt, kezét olajfoltos nadrágjának zsebébe mélyesztette. Fáradtnak tűnt, ám a tekintete tiszta volt, bizalomgerjesztőbb, mint legutóbb. Mivel Persephone-t csak a fontos dolgok érdekelték, már régóta nem foglalkozott az életkorával, most azonban, ahogy Adamre nézett, hirtelen megütötte, hogy a fiú mennyire *fatal* – az a dacos arckifejezés, nyegle testtartás, ifjonti energia, ami észveszejtő sebességgel áradt szét a testében.

Minden klappol, gondolta magában Persephone. Hűvös, borult idő volt, így nem kellett attól tartani, hogy a nap ereje, a hold járása vagy a közeli útépités megzavarja a szeánszot.

– Ez a Holtak útja – jelentette ki Persephone, majd megpróbált ráhangolódni a láthatatlan ösvény rezgéseire.

Kellemes bizsergést érzett, azt a fajta elégedettséget, ami egy szépen elrendezett könyvespolc láttán szokta elfogni.

– A Ley-vonal – helyesbített Adam.

– Keresd meg! – biccentett derűsen Persephone.

Adam egyenesen a vonalra lépett, és olyan természetességgel pásztázta végig az ösvényt a tekintetével, ahogy a virágok tányérja fordul a nap felé. Persephone jóval lassabban sajátította el ezt a képességet, igaz, ifjú tanítványával ellentétben ő nem is kötött alkut mindenféle varázserdőkkel. Nem kedvelte az alkukat. Természeténél fogva idegenkedett a csapatmunkától.

– Mit látsz? – kérdezte.

Adam szeme megrebbent, sötétszőke pillái az arcát súrolták. Persephone, mivel nem volt akárki, és mert minden klappolt, egyenesen belelátott Adam fejébe. Az ott megjelenő képeknek semmi köze nem volt a Ley-vonalhoz: ripityára tört porcelánfigurák szétszóródott szilánkjai egy gyönyörű kúria padlóján; fejléces papírra nyomtatott hivatalos levél; egy barát, aki hevesen rángatózik Adam lábánál.

– Önmagadon kívül – figyelmeztette a fiút szelíden Persephone.

Ő persze rengeteg eseményt és lehetőséget látott a Holtak útja mentén, de egyik sem emelkedett ki a többi közül. Két barátnője, Calla és Maura társaságában sokkal könnyebben ment a jóslás: Calla rendet tett a benyomások között, míg Maura tágabb összefüggésbe helyezte őket.

Ebből a szempontból Adam is ígéretes tehetségnek tűnt, bár újonc lévén nyilván nem pótolhatta Maurát. *Nem, ez így sántít*, gondolta magában Persephone, *hiszen egy igazi barát eleve pótolhatatlan*. Lázasan kereste a megfelelő szót. Nem a *pótolhatja* az.

Megmenti. Hát persze, ez már inkább illik egy baráthoz. Vajon Maurát is meg kell menteni?

Ha Maura is ott van a hegyen, Persephone könnyedén megválaszolja a kérdést. Igaz, ha Maura ott lett volna, ez a kérdés *fel sem merül.*

Persephone nagyot sóhajtott. Sokat sóhajtozott.

– Látok valamit. – Adam szemöldöke teljes elmélyültséget, vagy talán bizonytalanságot tükrözött. – Sőt, több mindent is. Olyanok... olyanok, mint az állatok Barnsban. Látom, hogy... alszanak.

– Álmodnak – helyeselt Persephone.

Alighogy Adam felhívta a figyelmét az alvókra, azok máris a tudata felszínére tolokodtak.

– Hárman vannak – tette hozzá.

– Kicsodák?

– Pontosan hárman – mormolta Persephone. – Akiket fel kell ébreszteniük. Jaj, nem! Nem! Ketten. A harmadikat még nem szabad háborgatni.

Persephone nehezen tudott különbséget tenni jó és rossz között. Ebben az esetben viszont a harmadik alvó határozottan *gonosznak* tűnt.

Persephone meg a fiú – *Adam*, ismételte el magában a nő, aki nem sok jelentőséget tulajdonított a születési neveknek – percekig egy helyben álltak, miközben a Ley-vonal ott kanyargott a lábuk alatt. Persephone tapogatózva kereste Maura sziporkázó életerejét az összekuszálódott energianyalábok között, de eredménytelenül.

Adam időközben ismét magába fordult, mert, mint mindig, most is az érdekelte legjobban, ami eddig feltérképezhetetlen maradt a számára: a saját elméje.

– Gyere elő! – szólt rá Persephone.

Adam nem nyitotta ki a szemét. Olyan halkán beszélt, hogy a szél kis híján túlsüvítette a szavait.

– Hölgyem, nem akarom megsérteni, de nem értem, miért olyan fontos ez.

Persephone-nak nem fért a fejébe, a fiú miért érzi udvariatlannak ezt a nagyon is ésszerű kérdést.

– Kisbabakorodban miért volt fontos, hogy megtanulj beszélni?

– Kivel is akarok kommunikálni?

Persephone örült, hogy Adam így átlátja a helyzetet.

– A mindenséggel – válaszolta.

KÖZÉPEN

Calla nem győzött csodálkozni, mennyi vackot hordott össze Maura a Róka utca 300. alatti szobájában, és ezt közölte is Blue-val.

Blue nem válaszolt. Az ablaknál állt, és félrebillentett fejjel, teljes odaadással szortírozta a papírokat. Ebből a szögből pontosan úgy festett, mint az anyja: keménykötésű volt, sportos és masszív. Megmagyarázhatatlan vonzerő áradt belőle, holott cakkosra vágatta a bozontját, és rotációs kapával esett neki a pólójának. Vagy talán *éppen* ez volt a titok nyitja? Mikor lett ilyen csinos és felnőttes? Miközben egy centivel sem lett magasabb. Így járnak azok a lányok, akik kizárólag joghurton élnek.

– Ezeket láttad már? – kérdezte Blue. – Nagyon jók.

Calla nem tudta, mit nézeget Blue, de látatlanban is hitt neki. Blue nem osztogatta két kézzel a bókokat, még akkor sem, ha az anyjáról volt szó. Jóindulatú lány volt, de cseppet sem *mézesmázos*. Szerecsére, mert Calla csalánkiütést kapott a mézesmázos emberektől.

– Anyád sokoldalú tehetség – morogta. Attól tartott, hetekbe telhet, mire rendet rak a szobában. Calla a praktikus dolgokat kedvelte: a kartotékrendszereket, a harmincegy napos hónapokat, a lila rúzszt. Maura a káoszt. – Már ami a bosszantásomat illeti.

Calla kézbe vette Maura párnáját. Érzések lepték el a testét. Egy szempillantás alatt rájött, honnan szerezték be a párnát, hogyan gyúrta Maura a tarkója alá, hány könnycsepp hullott a huzatára, és milyen álmokat szült, öt évre visszamenőleg.

A szomszéd szobában megszólalt a telefon. Ezzel Calla ihlete is elszállt.

– A fenébe! – szitkozódott.

Calla a pszichometria mestere volt: gyakran egyetlen érintéssel sikerült feltérképeznie a tárgyak eredetét és a tulajdonos érzéseit. Ezt a párnát azonban agyonhasználták, vagyis túl sok emlék halmozódott fel benne. Ha Maura is ott van a szobában, Calla könnyedén izolálja a hasznos információkat.

Igaz, ha Maura is ott lett volna, a kérdés fel sem merül.

– Blue, gyere csak ide!

Blue teátrális mozdulattal csapott Calla vállára. Veleszületett tehetségénél fogva azonnal felerősítette Calla látnoki képességeit. Calla látta, hogy Maura nyugtalanul forgolódik az ágyban; Mr. Gray borostás állának lenyomatát tapogatta ki a párnahuzaton; látta, miről álmodott Maura az utolsó éjszakán: egy tükörsima tóról és egy halványan ismerős emberről.

Calla gúnyosan mosolygott.

Artemus. Maura hajdanvolt szerelme.

– Látsz valamit? – kíváncsiskodott Blue.

– Semmi *használhatót*.

Blue rögvest elrántotta a kezét, mert tudta, Calla a kamaszlányok lelkéből legalább olyan jól olvas, mint a párnákból. De Callának látnoki képességekre sem volt szüksége, hogy megállapítsa, Blue józan, illetudó arckifejezése éles ellentétben áll a bensőjét emésztő tűzzel. A vakáció a vége felé közeledett, szerelem vibrált a levegőben, ráadásul Maura egy hónapja titkos küldetésre indult, faképnél hagyva újdonsült bérgyilkos udvarlóját. A Blue nevű hurrikán kitörésre készült.

Jaj, Maura! – rándult görcsbe Calla gyomra. *Én mondtam, hogy ne menj!*

– Fogd meg azt! – mutatott rá Blue egy nagy fekete jóstálra.

A tál félrelökve hevert a szőnyegen. Utoljára Maura használta, azóta senki sem nyúlt hozzá.

Calla nem sokra tartotta a folyadékból jövőndölést, más néven tükörmágiát, vagy bármit, aminek során a jós áthatol a tér és az idő éteri felszínén, hogy kedvére űzhesse kisdud játékait a túloldalon. A tükörmágia önmagában nem veszélyes, annyi csupán, hogy egy fényvisszaverő felület előtt meditalunk. Ám a gyakorlatban gyakran előfordul, hogy a szeánsz hatására a lélek kiszabadul a testből. Márpedig a lélek törékeny szerzet.

Amikor Calla, Persephone és Maura utoljára próbálkoztak tükörmágiával, véletlenül eltüntették Maura féltestvérét, Neeve-et. Igaz, Calla sosem kedvelte a csajt.

De Blue-nak igaza volt. A rejtély kulcsa alighanem a jóstál.

– Rendben – felelte Calla. – De ne érj hozzám! Nem akarom, hogy még jobban felerősítsd a hatást.

Blue úgy tartotta fel a kezét, mint aki azt mutatja, nincs nála fegyver.

Calla vonakodva megérintette a tál peremét. Azonnal elhomályosult a tekintete. Elaludt, álmodott. Belezuhan a mélységes mély, fekete vízbe. Tükörképe a csillagok felé süvített. Fém karistolta végig az arcát. Egy hajtincs a szája sarkához tapadt.

Mi köze ennek Maurához?

Egy ismeretlen hang éles, fanyar kántálásba kezdett a fejében:

*Királynőm, királyom
Királyom, királynőm
Kék liliom, liliom, kék
Koronám, madaram
Kardom, kacatom
Kék liliom, liliom, kék*

Hirtelen felriadt.

Megint Calla volt.

Ugyanazt látta, amit Maura: három alvót – fényt, sötétséget és ami a kettő között húzódott. Tudta, hogy Artemus a föld alatt van. Biztosan érezte, hogy senki sem juthat ki abból a barlangrendszerből, csak ha erőszakkal ráncigálják ki az illetőt. Ráébredt, hogy Blue meg a barátai egy gigantikus, hatalmas, nyújtózkodó, lassan ébredező valami bűvkörébe kerültek...

– BLUE! – üvöltötte el magát, mert rájött, miért koronázta siker az erőfeszítéseit.

Naná, hogy Blue a vállára tette a kezét, és mindent felerősített.

– Szia!

– Mondtam, hogy ne éj hozzám!

Blue azonban nem zavartatta magát.

– Mit láttál?

Calla még nem igazán tért magához. Sehogy sem bírt szabadulni a gondolattól, hogy olyan harcra készül, amit mintha egyszer már megvívott volna.

Csak arra nem emlékezett, vajon ő győzött-e.

ODALENT

Maura Sargentnek az a kínzó érzése támadt, hogy megállt az idő. Ami nem azt jelentette, hogy nem is létezett. Csak éppen nem a „megszokott módon” működött, amikor a percek egymásra rétegződnek, hogy aztán órák, napok, hetek kerekedjenek ki belőlük.

Maura gyanította, hogy jó ideje ugyanazt a percet éli át, újra meg újra.

Egyesek talán kétségbe estek volna. Vagy boldog tudatlanságban élnek tovább. Maura azonban nem volt akárci. Ő már tizennégy évesen megálmodta a jövőt. Tizenhat évesen beszélt élete első szellemével. Tizenkilenc évesen már gyakorlott szemmel fürkészte a túlvilágot. Maura vidáman pancsolt a tér és az idő fürdőkádjában.

Tudta, hogy sok furcsaság akad a világon, azt viszont sosem hitte volna, hogy a barlang, ahol megállt az idő, szintén ezek közé tartozik. Egy órája lehet itt? Vagy két órája? Egy napja? Négy napja? Húsz éve? A zseblámpájában mindenesetre nem fogyott ki az elem.

*De ha az idő most nem előrefelé halad, akkor már soha nem is fog?
Vagy igen?*

Miközben tovább kúszott, végigfuttatta az elemlámpa fényét az alagút falán. Nem akarta betörni a fejét, és azt sem szerette volna, hogy egy feneketlen hasadékba zuhanjon. Így is sikerült belelépnie pár mély pocsolýába, amitől csuromvíz lett az elnyűtt bakancsa.

Az unalmat viselte a legnehezebben. A nyugat-virginiai hányatott gyerekkornak köszönhetően Maura öntudatos, viharezzett, fanyar humorú nővé érett.

De ez a *monotónia!*

Egyedül még viccet sem lehet mesélni.

Maura onnan sejtette, hogy az idő esetleg összevissza cikázik, hogy néha elfelejtette, kit is keres valójában.

Artemus a cél, idézte fel magában. Tizenhét évvel ezelőtt hagyta, hogy Calla meggyőzze, a férfi egyszerűen lelépett. Talán el is akarta hinni, hogy ez történt. Ám a lelke mélyén tudta, hogy Artemus egy nagyobb terv része. Mert *ő maga* is az volt.

Valószínűleg.

Eddig semmi másra nem bukkant az alagútban, csupán kétségekre. A napimádó Artemus sosem választott volna magának ilyen búvóhelyet. *Az Artemus-félék*, motoszkált Maura fejében, *legfeljebb meghalni jönnének le ide*. Máris megbánta, hogy csak egy cetlit hagyott maga után, amin mindössze ez állt:

Glendower a föld alatt van. Én is.

Pedig amikor írta, még büszke is volt magára, az volt a célja, hogy a vérmérsékletétől függően feldühítse vagy fellelkesítse azt, aki elolvassa a sorait. Persze, akkor még úgy tervezte, hogy egy szép napon hazatér. Most gondolatban gyorsan átfogalmazta az irományt:

Az időtlen barlangba mentem, hogy megkeressem régi szerelmemet. Ha úgy látjátok, hogy nem érnék haza Blue ballagására, küldjétek segítséget!

Ui. A pite nem igazi étel.

Csak ment tovább rendületlenül. Előtte is, mögötte is sűrű sötétség honolt. Az elemlámpa fénye körbefutott a részleteken: az egyenetlen mennyezetről lelógó ragyás cseppköveken. A falakon vízfátyol csillogott. Maura mégsem tévedt el, mert csakis egyfelé mehetett: egyre mélyebbre.

Még nem félt. Aki úgy pancsol az időben és a térben, mint más a fürdőkádban, azt nem lehet egykönnyen megijeszteni.

Egy sártól csatakos cseppkövet használva kapaszkodónak, Maura átréselte magát egy keskeny nyíláson. A túloldalon elé táruló látvány kissé zavarba ejtette: a mennyezeten tüskék, a földön tüskék, végtelen sorokban, áthatolhatatlanul.

Aztán egy apró vízcsepp fodrokba gyűrte a képet, egy pillanatra megtörve az illúziót. Maura egy föld alatti tó partján állt. A sötét vízfelszín visszatükrözte az aranysárga mennyezeti cseppköveket, azt a képzetet keltve, mintha a tó mélyén is legalább ugyanannyi cseppkő meredezne.

A tó feneké rejtve maradt. *Milyen mély lehet: öt centi, fél méter, feneketlen?*

Aha! Végre megvan. Maura ezt látta álmában. Továbbra sem félt, de azért megdobbant a szíve.

Talán jobb lenne, ha hazamennék. Ismerem az utat.

De ha Mr. Gray kész volt kockára tenni az életét, neki is bátornak kell maradnia. Maura eltűnődött, vajon a férfi életben van-e még. Meglepődve tapasztalta, milyen kétségbeesetten reméli, hogy igen. Gondolatban ismét átfogalmazta a levelét.

Az időtlen barlangba mentem, hogy megkeressem régi szerelmemet. Ha úgy látjátok, hogy nem érnék haza Blue ballagására, küldjeteK segítséget!

Ui. A pite nem igazi étel.

Uui. Ne felejtsetek el olajcserére vinni a kocsit!

Uuu. A tükörtő fenekén keressetek!

Ismeretlen hang duruzsolt a fülébe. Valaki a jövőből vagy a múltból. Egy halott, egy élő vagy egy alvó. *Ez nem is suttogás, állapította meg Maura. Inkább nyöszörgés. Olyasvalakitől származik, aki már régóta kiabál segítségért.*

Maurának jó füle volt.

– Mit mondtál? – kérdezte.

– *Keress meg!* – suttogta a hang.

Nem Artemus volt, hanem valaki más, aki jóvátételtenül eltévedt, éppen tévúton járt, vagy attól tartott, hogy egyszer majd elkeveredik. Ebben a barlangrendszerben az idő nem egyenes vonalhoz, hanem a tükörtóhoz volt hasonlatos.

Uuuui. Ne ébresszétek fel a harmadik alvót!

— **E**Z MOST A VALÓSÁG? – kérdezte Blue.
A felfelé törekvő tölgyek között ültek a lopott nyári égbolt alatt. Körös-körül gyökerek és sziklák álltak ki a nedves talajból. A forrón remegő levegőben nyomát sem látták a maguk mögött hagyott borongós, csípős ősznek. Visszavágytak a nyárba, és Cableswater teljesítette a kívánságukat.

III. Richard Gansey hanyatt fekve bámulta az ágak fölül kikanaláló bódító, meleg kékséget. Úgy hevert ott khakiszínű nadrágjában és citromsárga V kivágású pulóverében, mint a környező erdő tunya, naplopó, élvhajász örököse.

– Mi a valóság?

– Mi van, ha mind a hárman elaludtunk, és most ugyanazt álmodjuk?

Blue tudta, hogy ebből semmi sem igaz, de megnyugvással, ugyanakkor izgalommal töltötte el a gondolat, hogy ilyen szoros kapocs fűzi őket egymáshoz; hogy Cableswater valami olyasmit képvisel, ami mindnyájuk képzeletében megjelenik, amikor lehunyják a szemüket.

– Csak tudom, mikor vagyok ébren és mikor alszom – felelte Ronan Lynch.

A csupa lekerekített és természetes, halvány és homogén vonalból álló Gansey-hez képest Ronan élesen, sötéten, diszónánsan vált ki az erdő háttéréből.

– Tényleg? – kérdezte Adam Parrish, aki összegömbölyödve feködött elnyűtt, olajfoltos overalljában.

Ronan – merő gúnyból vagy jókedvében – fülsértő hangot hallatott.

Olyan volt, mint Cabeswater: szakmányban gyártotta az álmodkat. Ha nem tudta elhatárolni egymástól az ébrenlét és az alvás állapotát, az azért lehetett, mert a különbség elhanyagolható volt.

– Lehet, hogy még *téged* is én álmodtalak – mondta.

– Akkor kösz, hogy ilyen egyenes a fogsorom – felelte Adam.

Cabeswater elevenen zümmögött, morajlott körülöttük. Soha nem látott madarak verdestek a fejük fölött. Valahol a közelben víz csörgedezett a sziklák között. Az óriási famatuzsálemeket prémes moha és zuzmó borította. Blue – talán mert tudta, hogy az erdő maga is érző lény – úgy vélte, ezek a fák már a megjelenésükben is bölcssek. Ha szabadjára engedte a képzeletét, szinte érezte, hogy az erdő feszülten figyeli őt. Nehéz volt ezt megmagyarázni, ahhoz hasonlított, mint amikor valaki elhúzza a tenyerét a bőrünk fölött, anélkül, hogy hozzánk érne.

– Ki kell érdemelnünk Cabeswater bizalmát, mielőtt bemegyünk abba a barlangba – mondta Adam.

Blue nem értette, mit is jelent pontosan, hogy Adam szinte együtt lélegzik az erdővel, hogy ő az erdő keze és szeme. Gyanította, hogy néha maga Adam sem érti. A csapat mégis az ő tanácsára tért vissza az erdőbe, hogy újra meg újra végigsétáljanak a fák között, és óvatosan felmérjék a terepet, anélkül, hogy bármit is magukkal vinnének. Hogy körbeszimatoljanak a barlangban, ahol talán Glendower – és Maura – tanyázik.

Anya.

A cetlin, amit Maura hagyott a családnak több mint egy hónapja, semmi sem utalt arra, mikor szándékozik hazatérni. Sőt arra sem, hazajön-e még *egyáltalán*. Így hát hiába is próbálták volna megállapítani, vajon azért nyelte el a föld Maurát, mert a nő bajba került, vagy azért, mert nem akar visszajönni. Vajon más anyák is mindenféle üregekbe szállnak alá, amikor eléri őket a változókor?

– Én nem szoktam álmodni – szolt közbe Noah Czerny. Halott volt, így valószínűleg aludni sem szokott. – Szóval, szerintem ez a valóság.

Valóság, de az övék, csak az övék.

Teltek-múltak a percek, vagy az órák, vagy a napok – mit számít az idő ebben az erdőben? –, de ők zavartalanul lustálkodtak tovább.

Kissé távolabb Ronan öccse, Matthew, az anyjával, Aurorával csevegett, aki nagyon örült, hogy eljuthatott ide. Aranyhajú, anyagi párost alkottak, mintha mindketten az erdő teremtményei lennének. Blue-nak gyűlölnie kellett volna Aurorát a származása miatt – az asszonyt szó szerint a férje álmodta meg magának –, és mert az értelmi képessége alig haladta meg egy kiskutyáét. Aurora azonban végtelenül kedves, jóindulatú asszony volt, ugyanolyan szeretetreméltó, mint a legkisebbik fia.

Ő biztosan nem hagyta volna cserben a lányát az érettségi évében.

Az volt a legdühítőbb Maura eltűnésében, hogy Blue sehogy sem tudta eldönteni, aggódjon vagy dühöngjön. Folyton e két véglet között ingadozott, és időnként úgy felhergelte magát, hogy a végén már nem is érzett semmit.

Hogy tehetted ezt velem, pont most?

Blue egy meleg mohával borított sziklatömbre hajtotta a fejét, és igyekezett megzabolázni a gondolatait. Mivel veleszületett képessége

nemcsak a látnokok tehetségét többszörözte meg, hanem Cabeswater fura varázserejét is, nem akart újabb földrengést vagy tömeghisztériát okozni.

Inkább beszélgetésbe elegyedett a fákkal.

A madarak éneke sejtett fel a gondolataiban – a *gondolataiban* vagy az *óhajaiban*, a *vágyaiban* vagy az *álmaiban*. Felemás sugallat volt, résnyre nyitott ajtó az elméjében. Blue egyre biztosabban állapította meg, mikor cselekszik helyesen.

Egy furcsa madár teli torokból, hamisan trillázott a feje fölött.

Blue gondolatában-óhajában-vágyában-álmában susogni kezdtek a levelek.

A fák halkán zúgtak a magasban, artikulálatlan szavakat préselve ki magukból. *Avide audimus*.¹

Blue egy tavaszi virágra gondolt. Liliomra, még hozzá kékre, a nevéhez híven.²

Kék szírom pottyant a hajába. Egy másik a kézfején kötött ki, és úgy siklott le a csuklóján, mint egy csók.

Gansey-nek felpattant a szeme, amikor habkönnyű szirmok landoltak az arcán. Még az ajka is szétnyílt az ámulattól, és abban a pillanatban egy virágszírom egyenesen a szájára hullott. Adam hátrabicsaklott fejfel figyelte a kék lepkék lassú táncát idéző illatos virágcsőt.

Blue szíve majd' szétpattant a fékevesztett örömtől.

Ez a valóság, ez a valóság, ez a valóság...

Ronan összeszűkülte szemmel nézett Blue-ra. A lány állta a tekintetét. Sokszor játszották ezt Ronan Lynch-csel: Ki fordul el előbb? Mindig döntetlen lett a vége.

---

¹ Csupa fül vagyunk. (latin)

² Blue = kék. (angol)

Ronan megváltozott nyár eleje óta, és Blue úgy érezte, már nem is lóg ki annyira a csapatból. Nem azért, mert sikerült jobban megismernie Ronant, hanem mert az volt a benyomása, Gansey és Adam mintha egyre kevésbé igazodnának ki a barátjukon. Ronan arra kényszerítette őket, hogy vizsgálják felül a róla alkotott véleményüket.

Gansey felkönyökölt. Virágszirmok peregtek le a testéről, mintha hosszú álomból ébredt volna.

– Jó, szerintem induljunk! Lynch?

Ronan felkelt, és határozottan az anyja meg a testvére mellé lépett. Matthew, aki úgy hadonászott, mint egy cirkuszi medve, hirtelen elcsendesedett. Aurora megsimogatta Ronan kezét, aki megadóan tűrte.

– Na, pattanj! – förmedt rá Matthew-ra. – Idő van.

Aurora kedvesen mosolygott. Ő Cabeswaterben maradt, hogy azt csinálja, amit az álmok szoktak, amikor senki sem látja őket. Blue-t nem lepte meg, hogy az asszony, ha elhagyná az erdőt, rögtön mély álomba zuhanna. Nehéz is lett volna elképzelni Aurorát a való világban. Az pedig, hogy a lány ilyen anya mellett nőjön fel, egyenesen lehetetlennek tűnt.

Az én anyám nem tűnik el örökre. Ugye?

Ronan két kézzel ragadta meg Matthew fejét, durván leszorítva a szőke fürtöket, és erőszakkal kényszerítette a testvérét, hogy a szemébe nézzen.

– Várj meg a kocsiban! – mondta. – Ha kilencig nem érünk vissza, csörögj oda Blue-ékhoz!

Matthew barátságos, rezzenéstelen arccal nézett a bátyjára. A szeme ugyanolyan kék árnyalatban tündökölt, mint Ronané, de jóval ártatlanabbnak hatott.

– De honnan szerezem meg a számot?

Ronan keze satuként tapadt a kisöcs fejére.

– Matthew! Koncentrálj! Ezt már megbeszéltük. Erőltess meg az agyad! Mondd meg szépen: honnan szerzed meg a számot?

Az öccse halkán felnevetett.

– Ja, persze! – csapott a zsebére. – Elmentetted a telefonodba. Már emlékszem.

– Inkább vele maradok – ajánlkozott Noah.

– Betoji – felelte Ronan hálátlanul.

– Lynch! – szólt közbe Gansey. – Nem is rossz ötlet, Noah. Ha ehhez van kedved.

Noah-nak, mint minden szellemnek, külső energiára volt szüksége, hogy látható maradjon. Blue és a Ley-vonal erős spirituális akkumulátornak bizonyult; szükség is volt rájuk, hiszen Noah már azt is épp elég megerőltetőnek tartotta, hogy a közelben parkoló kocsiiban várakozzon. Igaz, néha nem is az ereje párolgott el, hanem a bátorsága.

– Tutira megoldja – paskolta meg Blue finoman Noah karját.

– Tutira megoldom – visszhangozta Noah.

Az erdő feszülten, susogva várt. Az égbolt széle szürkébb volt, mint a fejük fölötti kékség, mintha most, hogy Cableswater csak a csapatra összpontosított, a való világ is betüremkedhetne a képbe.

A barlang szájánál Gansey azt mondta:

– *De fumo a flammam.*

– A füstből a tűzbe – tolmácsolt Adam Blue-nak.

A barlang. A *barlang*.

Cableswater varázslatos hely volt, a barlang viszont sehogy sem illett a képbe, hiszen amikor a csapat először térképezte fel az erdőt, nyomát sem látták az üregnek. Ennek ellenére lehet, hogy korábban is létezett, csak éppen másutt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ellenőrizzük a felszerelést! – mondta Gansey.

Blue a földre borította rongyos hátizsákjának tartalmát. Egy bukósisak (biciklizéshez, használt), egy térdvédő (görkorcsolyázáshoz, használt) meg egy elemlámpa (kisméretű, használt) gurult elő belőle egy rózsaszín rugós kés társaságában. Miközben magára aggatta a holmit, Gansey is kiürítette a válltásakját. Ő is bukósisakot (barlangászathoz, használt), térdvédőt (barlangászathoz, használt) és elemlámpát (Maglite, használt), továbbá különböző hosszúságú köteleket, egy hámot meg egy rakat rögzítő csavart és fém karabinert hozott magával.

Blue és Adam döbbsen meredt a használt cuccokra. Elképzelhetetlennek tartották, hogy III. Richard Campbell Gansey ne vadozatúj felszereléssel virítson. Gansey, ügyet sem vetve rájuk, könnyed, rutinos mozdulattal csomózta rá a karabinert az egyik kötél végére. Blue-nak esett le előbb a tantusz. A felszerelés azért volt használt, mert *Gansey* használta.

Hajlamosak voltak megfeledkezni róla, hogy Gansey már azelőtt is élt, hogy találkozott volna velük.

Gansey kihengergetett egy hosszabb biztonsági köteleket.

– Ahogy megbeszéltük. Végig összeköttetésben leszünk. Három rántás, ha *a legkisebb* bajt észlelitek. Egyeztessük az óráinkat!

Adam a viharvert karórájára pillantott.

– Az én óráam nem működik.

Ronan is megnézte drága fekete karóráját, majd megrázta a fejét.

Bár ez beleillett a képbe, Blue még mindig zavarodott volt, mint egy elszabadult papírsárkány.

– Az én telefonom sem – ráncolta a homlokát Gansey, mintha olvasna a lány gondolataiban. – Kezdheted, Ronan!

Miközben Ronan latinul harsogott, Adam suttogva tolmácsolt Blue-nak: